

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 946/2015
04.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца - противтуженог I.G.T. ДОО из Ч., кога заступа пуномоћник М.П., адвокат из Б., против туженог - противтужиоца М.С. из Ч., кога заступа пуномоћник С.В., адвокат из Ч., ради накнаде штете, вредност предмета спора 184.756,47 евра, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 26/14 од 17.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог – противтужиоца С.М. из Ч., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 26/14 од 17.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку П бр. 17/12 од 05.09.2013. године, у ставу првом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 184.756,47 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са каматом на износ од 357.697.763 ИТЛ по домицилној камати која је важила за ИТЛ од 19.09.1991. године до 31.12.2001. године који се износ камате потом конвертује у евро, а од 01.01.2002. године до 25.12.2012. године на износ од 184.756,47 евра по есконтној стопи Европске централне банке обрачунатој простим интересним рачуном, а од 26.12.2012. године до исплате по стопи одређеној Законом о затезној камати све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. Ставом другим изреке одбијен је противтужбени захтев туженог – противтужиоца М.С. за обавезивање тужиоца – противтуженог да му на име дуга исплати износ од 3.046,24 динара са законском затезном каматом од 07.05.1991. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 275.250,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је побијаном пресудом Гж бр. 26/14 од 17.10.2014. године, одбио као неосновану жалбу туженог-противтужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Чачку П. број 17/12 од 05.09.2013. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени-противтужилац је преко пуномоћника из реда адвоката изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права као и прекорачења тужбеног захтева пред другостепеним судом.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија туженог-против тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревидент позива није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП, а побијана пресуда није захваћена ни битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се позива ревидент не указујући конкретно коју је то одредбу ЗПП повредио другостепени суд, а која је утицала на правилност и законитост побијане пресуде. Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду засновану на чињеничном стању утврђеном у току првостепеног поступка које не може бити ревизијски разлог сагласно члану 407. став 2. ЗПП. Нема ни прекорачења тужбеног захтева јер је суђено у границама постављеног захтева при чему прекорачење тужбеног захтева може бити ревизијски разлога само ако је учињено пред другостепеним судом што овде није случај.

Према утврђеним чињеницама тужени је од 20.02.1990. године основао СТР ...М. која се бавила продајом ципела и допунског асортимана од коже италијанских произвођача. Наведену радњу тужени је одјавио 30.04.1991. године, а поново отворио 30.07.1991. године, те затим трајно одјавио 12.10.1991. године. Без обзира на привремену одјаву радње жиро рачун исте није одјављен већ је и у том периоду био активан. У време постојања радње тужени је као суоснивач основао предузеће у приватној својини уписано у регистар Округног привредног суда у Краљеву дана 03.10.1990. године са називом ...М. које је престало да постоји закључењем ликвидационог поступка 26.08.1993. године. Тужилац је био регистрован за обављање комисионе делатности те је на основу усменог уговора о комисиону закљученог са туженим реализовао увоз робе из Италије за туженог и испостављао му одговарајуће рачуна који су гласили на динарску противвредност девизне вредности увезене и оцарињене робе. Тужени је плаћао динарску противвредност увезене робе, трошкове царине, шпедиције, провизију и курсну разлику обзиром да је плаћање било уговорено на рок од 30, 90 и 120 дана. Након салдирања вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђено је да тужилац за увезену и оцарињену робу из Италије потражује од туженог износ од 357.697.763 италијанских лира на име неизмирених девизних обавеза по рачунима инодобављача те да ово потраживање након конверзије у евро на дан 01.01.2002. године износи 184.756,47 евра при чему је утврђено да су

обавезе туженог за трошкове царине, трошкове шпедиције и обрачунату провизију у целости измирене.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови применили материјално право одредбе Закона о облигаиционим односима које регулишу уговор о комисиону те одредбе члана 262. став 1. и члана 395. ЗОО када су обавезали туженог да тужиоцу плати дуговани износ за увезену и оцарињену робу из Италије изражену у италијанској валути и конвертовану у евро на дан 01.01.2002. године када је уведен евро са обавезом исплате истог у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања и каматом обрачунатом на потраживања у валути са исплатом такође у динарској противвредности на дан плаћања по средњем курсу НБС. Правилно су истовремено одбили противтужбени захтев заснован на већој уплати дуговања туженог према тужиоцу обзиром да се ради о конексним захтевима те како постоји дуг туженог према тужиоцу за испоручену а неплаћену робу од италијанског добављача противтужбени захтев није основан.

Неосновано у ревизији тужени инсистира на недостатку пасивне легитимације оспоравајући и правну природу уговора, односно тврдећи да између парничних странака не постоји Уговор о комисионом послу већ да је тужилац робу из Италије увезао у своје име и за свој рачун те исту као „национализовану“ продао предузећу туженог на домаћем тржишту због чега тужени нема обавезе према тужиоцу осим цене испоручене робе у динарима која је исплаћена. Према правилном закључку нижестепених судова у конкретном случају ради се о увозном комисионом послу обзиром да је тужилац био регистровани увозник, а СТР ...М. туженог није могла самостално да врши увоз робе због чега је између тужиоца и туженог, као власника радње, закључен усмени уговор о увозном комисионом послу односно комисионој продаји увезене робе из иностранства. На овај закључак упућују рачуни тужиоца којима је осим динарске вредности увезене робе задуживао туженог за трошкове царине, шпедиције, курсних разлика, провизије које је тужени и плаћао по појединачним назнакама. Тужилац је сагласно тада важећим спољнотрговинским прописима увозио робу у своје име, али је роба била за рачун туженог који је непосредно са италијанским добављачима договарао врсту, количину и цену робе, те је инопартнеру тужени био познат као купац робе али је реализација увоза обављала се преко тужиоца као комисионара.

Неосновано је и указивање ревидента да С.т.р. ...М. није постојала у тренутку настанка ДПО и у тренутку фактурисања по неким фактурама обзиром да је била брисана из регистра, односно да није пословала у периоду од 30.04.1991. до 03.07.1991. године. Ово са разлога што и поред тога што је формално била одјављена радња није престала са радом нити јој је жиро рачун био угашен те наведене околности не могу бити доказ недостатка пасивне легитимације на страни туженог тим пре што се тужени истицањем противтуженог захтева из истог пословног односа управо легитимисао као дужник из уговора са тужиоцем као оснивач предузетничке радње за коју оснивач одговара целокупном својом имовином и након брисања из регистра како по ранијем Закону о приватним предузетницима тако и по Закону о привредним друштвима.

На основу свега изложеног и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог противтужиоца и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**